

La Comédiathèque



*Strip Poker*

Jean-Pierre Martinez

[comediatheque.net](http://comediatheque.net)

**Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.**

**Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.**

**Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:**

**<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>**

# **Strip Poker**

**Jean-Pierre Martinez**

*Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez*

Pasikviesti vakarienės naujus kaimynus, kad geriau susipažintumėte:

rizikingas sumanymas, kuris gali brangiai kainuoti ir virsti

tikra pokerio komedija, kurioje kiekvienam tenka atversti kortas...

## **Veikėjai**

Pierre

Marie

Jacques

Céline

© La Comédiathèque

## 1 veiksmas

*Paryžiaus buto svetainė. Marie, gana seksualiai blondinė, šiam vakarui pasipuošusi labiau nei įprastai, dengia šventišką stalą keturiems. Suskamba jos mobilusis telefonas. Ji atsiliepia.*

**Marie** (*maloniai*) – Alio, taip...? (*Susierzinusi*) Ne, atsiprašau, čia ne Pierre, čia Marie, jo žmona... Jūs skambinate į mano mobilųjį... Galiu jam perduoti žinutę...? Gerai... Ne, ne, nieko tokio...

*Ji vėl imasi ruošos, kiek pernelyg pakilios nuotaikos. Telefonas vėl suskamba.*

**Marie** (*dar labiau susierzinusi*) – Alio, taip...? (*Maloniai*) O, labas, Jérôme... Taip, taip, viskas gerai... Ar nesakiau, kad mečiau rūkyti...? Nuo šio ryto... Ne, nesu nėščia, nusiramink, tiesiog rūkydavau po du pakelius per dieną. Esant dabartinėms cigarečių kainoms, paskaičiavau: jei metus nerūkysiu, galėsiu sau leisti safari Kenijoje. Jei ištversiu tik savaitę, bent jau nusipirksiu savaitinį Paryžiaus viešojo transporto bilietą. O už tai, ką sutaupiau vien šiandien, nusipirkau didžiulį „Nutella“ indelį... (*Atsidusdama*) Nemaniau, kad bus taip sunku... Bet ką padarysi? Dabar net kapinėse rūkyti nebeleidžia... Pierre'ui viskas gerai. Kol kas... Ne, kalbėjau apie jo darbą... Klausyk, turiu bėgti, mano kiauliena su slyvomis jau džiūsta. Susiskambinsim? Čiau čiau...

*Marie padeda ragelį, pauosto orą ir sunerimusi pažvelgia į žiūrovus.*

**Marie** – Ar jums neatrodo, kad čia dujomis kvepia...?

Ji nuskuba į virtuvę. Švilpaudamas įeina intelektualo išvaizdos Pierre'as. Nusivelka lietpaltį, atsisėda ant sofos ir pavarto Paryžiaus dienraštį „Le Parisien“. Didžiulė antraštė skelbia: „Mobilusis telefonas sukelia vėžį?“ Marie grįžta. Pierre'as skubiai padeda laikraštį ant stalo ir nutaiso tragišką miną.

**Marie** (*linksmiai*) – Labas!

**Pierre** (*niūriai*) – Labas...

**Marie** (*pamačiusi jo veidą*) – Kas tau?

**Pierre** – Mane atleis...

**Marie** – Atleis? Už ką?

**Pierre** – Perkelia veiklą kitur...

**Marie** – O, velnias... Užjaučiu...

*Jis susmenga ant sofos.*

**Pierre** (*graudžiai*) – Tu manęs nepaliksi, tiesa?

*Marie apkabina jį guosdama.*

**Marie** – Ką tu kalbi? Aš juk dirbu! Štai, ką tik mečiau rūkyti. Vien iš sutaupytų pinigų tu jau beveik galėtum dirbti puse etato... O jei reikės susiveržti diržus, susiveršim. (*Uždėjusi ranką ant pilvo*) Atsisakysiu „Nutellos“...

**Pierre** (*dar labiau dramatizuodamas*) – Nenoriu gyventi tavo sąskaita... Verčiau jau viską baigčiau...

**Marie** – Nekalbėk nesąmonių... Mes susituokę, Pierre! Ir džiaugsme, ir varge! Džiaugsmą pasiliksim pabaigai... Bet vis tiek beprotybė – taip staiga perkelti visą jūsų darbovietę...

**Pierre** – Tokie dabar laikai... Globalizacija...

**Marie** – Bet juk kalbame apie Prancūzijos nacionalinę biblioteką Paryžiuje! Kur ją galima perkelti? Tai milžiniškas kompleksas...

**Pierre** – Į Kiniją... Visą supakuos į dėžes ir atstatys pramoniniame rajone prie Kantono. Vieną bokštą jau pradėjo ardyti...

**Marie** (*apstulbusi*) – Negali būti?

**Pierre** – Gali...

**Marie** – O ką kinai veiks su visomis tomis prancūziškomis knygomis? Nieko nesupras. Net abėcėlės tvarka nesugebės jų sudėti...

**Pierre** – Visą prancūzų literatūrą automatiniai vertėjai išvers į esperanto kalbą, paskui viską suskaitmenins ir sudės į milžinišką centrinį kompiuterį pagodos formos pastate. Žinoma, prie duomenų bus galima prieiti tik už mokesčių, kaip prie mokamos televizijos. O popierių perdirbs. Bent jau nereikės kirsti paskutinių Kinijoje likusių eukaliptų miškų. (*Atsidusdamas*) Jei mano auka išgelbės bent kelias pandas...

**Marie** (*sugniuždyta*) – Negali būti...

*Pierre'as dar bando išlaikyti rimtą veidą, bet pratrūksta juoktis.*

**Pierre** – Aišku, kad negali! Tu rimtai patikėjai tokia nesąmone?

**Marie** (*ir įsiutusi, ir palengvėjusi*) – Tokiais dalykais nereikėtų juokauti...

**Pierre** – Tiesa ta, kad dabar man tikrai ne pats geriausias metas prarasti darbą. Alga visai neblogo... ir lieka daug laiko rašyti... Beje, turiu gerą naujieną. Leidykla „Konfidenciali“ sutiko išleisti mano pjesę!

**Marie** (*apsimesdama susižavėjusi*) – Leidykla „Konfidenciali“... Nuostabu!

**Pierre** – Na, leidimas autoriaus lėšomis... Turėsiu parduoti bent keturis tūkstančius egzempliorių, kad susigrąžinčiau spausdinimo išlaidas. Keturi tūkstančiai – juk ne tiek ir daug, ar ne?

**Marie** – Tavo tėvai tūkstantį, mano tėvai tūkstantį...

*Pierre'as patenkintas trina rankas.*

**Pierre** – Na, valgom? Šį vakarą rodo „Strip Poker“...

**Marie** (*sutrikusi*) – Nori, kad mudu dviese žaistume striptizo pokerį?

**Pierre** – „*Strip Poker*“, tas realybės šou per televiziją, juk žinai!

**Marie** – Ne...

**Pierre** – Ten dalyvauja poros. Kaskart, kai vienas iš sutuoktinių nusprendžia, kad geriau neatsakyti į kito klausimą, turi nusivilkti vieną drabužį!

**Marie** (*atsidusdama*) – Nesuprantu, kaip gali žiūrėti tokią nesąmonę...

**Pierre** – Na klausyk... Šiandien finalas!

**Marie** – Finalas ar ne, šiandien neišeis...

**Pierre** – Televizorius sugedo?

**Marie** – Ne... Bet tu jo nežiūrėsi...

**Pierre** – Tu man uždraudi televizorių...?

*Pierre'as pamato keturiems padengtą stalą.*

**Pierre** – Tik nesakyk, kad pakvieteį savo tėvus?

**Marie** – Kaimynus.

**Pierre** – Kaimynus? Tie juk prieš mėnesį išsikraustė...

**Marie** – Naujus kaimynus!

**Pierre** – Naujus kaimynus? Bet mes jų net nepažįstam!

**Marie** – Todėl ir pakviečiau. Sutikau moterį prie šiukšlių konteinerių... Pamaniau, gera proga susipažinti.

**Pierre** – Kam?

**Marie** – Tiesiog pažinti.

**Pierre** – O kam juos pažinti?

**Marie** – Visada gerai pažinoti kaimynus... Kartais galima vieni kitiems padėti...

**Pierre** – Padėti...? Kaip?

**Marie** – Nežinau... Palaistyti gėles, kai mūsų nėra...

**Pierre** – Vienintelę gėlę mano kabinete tavo katinas suėdė praėjusį sekmadienį, kol pietavome pas tavo tėvus.

**Marie** – Va būtent! Jei kas nors būtų atėjęs pašerti katino, jis nebūtų suėdęs tavo gėlės... Beje, keista, visą dieną jo nemačiau...

*Pierre'as atsidūsta.*

**Pierre** (*sunerimęs*) – Jie turi vaikų, ar ne?

**Marie** – Man atrodo, tris...

**Pierre** – Tik nesakyk, kad ir juos pakvieteį?

**Marie** – Turbūt mieliau ramiai liks namie. (*Ironiškai*) Kad nepraleistų „Strip Poker“ finalo.

**Pierre** – Neberk druskos ant žaizdos, gerai?

**Marie** – Be to, jie gyvena visai šalia...

**Pierre** – Ar ne apie tuos priešais gyvenusius kaimynus kalbėjai?

**Marie** – Tie priešais prieš pusmetį nusižudė! Nejau neprisimeni? Vidury nakties – gaisrinės, mėlyni švyturėliai, sirenos...

**Pierre** – Ne...

**Marie** – Mane pažadino. Nuo tada košmarus sapnuoju... Jie atsuko dujas. Vos neišlėkė į orą visas kvartalas...

**Pierre** – Yra žmonių, kurie visai negalvoja apie kitus... Ir kodėl jie abu taip nusižudė?

**Marie** – Kas žino... Gal tą vakarą per televiziją nieko gero nerodė... Gal jei būtume juos pakvietę...

**Pierre** – Tik nesakyk, kad pakviete kaimynus vakarienės vien todėl, kad nesijaustum kalta, jei jie kaip tik šį vakarą nuspręstų nusižudyti?

**Marie** – Beje, šiandien kažkaip keista: į mano mobilųjį kelis kartus skambino ir prašė tavęs...

**Pierre** – A, taip, atsiprašau. Nežinau, kur nukišau savo telefoną, todėl darbo atsakiklyje palikau tavo numerį. Jei dėl pjesės mėgintų susisiekti koks prodiuseris... Turiu būti pasiekiamas bet kurią akimirką, supranti?

**Marie** (*apstulbusi*) – Mano mobiliojo numerį? Nebūtų buvę paprasčiau nusipirkti sau naują telefoną?

**Pierre** – Ai... Pagalvojau, kad ir be mobiliojo galima puikiai gyventi, ne?

**Marie** – Žinoma... Ypač kai turi žmoną, kuri dirba tavo telefono operatore...

**Pierre** – Tu bandai mesti rūkyti, o aš nusprendžiau mesti mobilųjį. Pažiūrėsim, kuris ištvers ilgiau.

**Marie** (*susierzynusi*) – Taip, tik aš neprašau tavęs už mane rūkyti mano cigarečių!

Pierre'as vėl įninka į „Le Parisien“. Tik žiūrovai mato didžiulę antraštę: „Mobilusis telefonas sukelia vėžį?“ Marie meta į jį piktą žvilgsnį.

**Marie** – Gal vis dėlto persirengtum, kol jie dar neatėjo?

**Pierre** – Kas?

**Marie** – Kaimynai!

**Pierre** – A, tiesa! Buvau visai apie juos pamiršęs.

*Pierre'as, susitaikęs su likimu, ruošiasi eiti persirengti.*

**Marie** – O aš patikrinsiu, ar orkaitė neužgeso. Tau neatrodo, kad vėl dujomis kvepia?

*Pierre'as gūžteli pečiais ir išeina. Marie taip pat trumpam dingsta, paskui grįžta su buteliais ir taurėmis aperityvui. Po akimirkos Pierre'as grįžta apsirengęs itin laisvai.*

**Marie** – Tu su pižama?

**Pierre** – Čia ne pižama! Čia... naminis sportinis kostiumas.

**Marie** – O tavo šlepetės irgi ne šlepetės?

**Pierre** – Klausyk, jei jau su kaimynais tapsime artimi, geriau iškart jaustis kaip namie, ne?

**Marie** – Įsivaizduok: jis ateina su kostiumu ir kaklaraiščiu, ji – su vakarine suknele... Aš jų nekviečiau į pižamų vakarėlį.

*Jis atsidusęs vėl išeina. Ji tęsia ruošą. Netrukus jis grįžta apsirengęs neutraliau.*

**Pierre** – Taip gerai?

**Marie** – Tiks...

*Pierre'as pažvelgia į ant žemo staliuko padėtą paštą.*

**Pierre** – Teatro žurnalas... viena leidykla... kita leidykla...

*Ji klausiamai pažvelgia į jį.*

**Pierre** – Juokauju, deja... (*Dar kartą peržiūri tris vokus*) Telefono sąskaita, elektros sąskaita, vandens sąskaita... (*Atsidusdamas*) Laimingoji trijulė...

**Marie** – Prancūzijos paštas turbūt vėl streikuoja. Tokiais atvejais dirba minimaliai: pristato tik sąskaitas...

*Suskamba Marie mobilusis. Ji atsiliepia.*

**Marie** – Taip...? (*Dirbtinai maloniai*) Ne, čia centrinė, bet nepadėkite ragelio, sujungsiu. (*Susierzinusi paduoda telefoną Pierre'ui*) Tavo draugas Patrickas...

*Jis paima telefoną lyg niekur nieko.*

**Pierre** – Taip, labas, Patrickai... Kaip gyveni... Taip, seniai matėmės... Antradienį? Na, kodėl gi ne... Bet turiu pasitarti su Marie. Ji dabar užsiėmusi. Paskambink rytoj, gerai? A, taip, jei manęs nebus namie, skambink į mobilųjį...

*Marie meta į jį įsiutusį žvilgsnį.*

**Pierre** – Gerai, iki, Patrickai...

*Jis padeda ragelį.*

**Pierre** – Koks įkyrus tipas!

**Marie** – Ko norėjo?

**Pierre** – Kviečia antradienį vakarienės. Jo žmonos gimtadienis...

**Marie** – Maniau, jis tavo geriausias draugas?

**Pierre** – Gimtadieniai mane slegia... Ar aš jį kviečiu į tavo gimtadienius?

**Marie** – Tam dar reikėtų prisiminti, kada jie būna...

**Pierre** – Ne, be mobiliojo tikrai gyvensiu ramiau. Bet kur tie kaimynai? Tik nesakys, kad įstrigo kamštyje – jie gyvena priešais!

**Marie** – Šalia...

**Pierre** – Tuo labiau! Net gatvės pereiti nereikia!

**Marie** – Raminkis, dar tik devynios...

**Pierre** – Mes tokiu metu paprastai jau pavalgę. Mirštu iš bado... (*Nustebęs*) O kvepia visai neblogai. (*Netikėdamas*) Ką pagaminai?

**Marie** (*didžiuodamasi*) – Kiaulieną su slyvomis. Receptą radau moterų žurnale...

**Pierre** – Aha... Gal ne pats geriausias vakaras kulinariniams eksperimentams, bet gerai... Aš net nežinau, kaip tie žmonės vadinasi.

**Marie** – Ji Céline, o jis, atrodo, Jacques...

**Pierre** – Oho, jau tokios artimos... O pavardė?

**Marie** – Neprisimenu. kažkas panašaus į skalbimo miltelių pavadinimą.

**Pierre** – „Ariel“?

**Marie** – Taip! (*Suabejojusi*) Arba Mariel...

**Pierre** – Palauk, Mariel ar Ariel?

**Marie** – Nežinau. Ji pasakė maždaug „madam Mariel“... Pamatysim. Koks skirtumas?

**Pierre** – Šioks toks! Jei Ariel, tavo kiauliena su slyvomis gali tapti problema... Na, slyvas jie bent galės valgyti. Virškinimui sveika...

**Marie** (*išsigandusi*) – Velnias, apie tai nepagalvojau...

**Pierre** – Taip jau būna, kai kvieti žmones, kurių nepažįsti...

**Marie** – Bet iš kur galėjau žinoti? Jacques ir Céline juk ne...

**Pierre** – Ne visi musulmonai vadinasi Mohamedu.

**Marie** – Tu manai, jie musulmonai?

**Pierre** – Klausyk, ar žydai, ar musulmonai – kiaulienos atveju rezultatas tas pats.

**Marie** – Gal jie nepraktikuojantys...

**Pierre** – Vis tiek verta turėti atsarginę šaldytą picą. Geriausia vegetarišką...

*Suskamba durų skambutis. Marie sustingsta iš panikos.*

**Marie** – Ką darom?

**Pierre** – Turbūt belieka atidaryti. Taip paprastai daroma, kai pasikvieti žmones ir jie paskambina į duris. Nebent išjungiam visas šviesas ir einam į vonią žiūrėti „Strip Poker“...

**Marie** – Einu...

*Ji dingsta prieškambaryje atidaryti durų ir pasitikti kaimynų.*

**Marie** (*už scenos*) – Labas vakaras, labas vakaras... Užeikit, užeikit... Oi, nereikėjo, tikrai nereikėjo...

**Pierre** – Dovana iš „Ariel“ reklamos...

*Marie grįžta į svetainę su gėlių puokšte, iš paskos įeina kaimynai.*

**Pierre** (*pamėgdžiodamas perdėtą Marie mandagumą*) – Labas vakaras, labas vakaras... Kaip laikotės, kaip laikotės...?

**Marie** – Čia kas, ramunės? Kokie milžiniški žiedlapiai!

**Céline** (*sutrikusi*) – Tulpės...

**Marie** – A, taip, nuostabios!

**Céline** – Gal kiek nukentėjo nuo šilumos.

*Gėlės iš tiesų gerokai nuvytusios.*

**Marie** – Tuoju pamirksim į vandenį...

**Pierre** – Gal prisikels...

*Kaimynai įeina. Céline – liekna, gerai išsilaikiusi maždaug penkiasdešimtmetė brunetė, elegantiška, bet gana griežto stiliaus, su kostiumėliu ir susuktu kuodu. Jacques'as stambesnis ir nerangesnis, rankoje laiko butelį, o jo kostiumas toks pat pavargęs kaip gėlės. Tai gana tradicinė pora, ryškiai kontrastuojanti su jaunesniu ir laisvesniu Pierre'o ir Marie stiliumi. Marie juos pristato.*

**Marie** (*Jacques'ui*) – Tai mano vyras... (*Pabrėžia pavardę*) Pierre Safran.

*Vyrai paspaudžia vienas kitam ranką.*

**Pierre** (*niūriai*) – Malonu...

**Marie** (*Jacques'ui*) – O jūs...?

**Jacques** (*šypsodamasis*) – Jacques...

**Marie** – Tiesiog Jacques. Puiku...

*Jacques'as paduoda Pierre'ui butelį.*

**Jacques** – Šitą reikėtų įdėti į šaldytuvą...

**Pierre** – „Blanquette de Limoux“! Prancūziškas putojantis vynas... Ačiū, Jacques'ai.

**Jacques** – Gerai atšaldytas jis ne prastesnis už šampaną, tiesa?

**Pierre** (*ironiškai*) – Tai kam permokėti? Įdėsiu į šaldiklį. Bus dar geresnis.

*Pierre'as nusineša butelį į virtuvę.*

**Marie** (*sumišusi*) – Lengvai radote?

*Kaimynai nustemba.*

**Marie** (*taisydamasi*) – Ne, žinau, kad gyvenate šalia... Norėjau pasakyti... ar lengvai radote... (*Improvizuoja*) kas prižiūrės vaikus?

**Céline** – Taip! Vyresnioji prižiūri du mažesnius. Jei neprieštarausite, vėliau trumpam užsuksime pažiūrėti, ar viskas gerai.

*Pierre'as grįžta.*

**Marie** – O kaip vardu jūsų vaikai?

**Céline** – Sarah, Esther, o jauniausias – Benjamin.

*Marie bando iš šių vardų suprasti kaimynų religiją, bet jai nepavyksta.*

**Marie** – Benjamin... Logiška... Jauniausias...

**Céline** – Jūs vaikų, regis, neturite?

*Trumpa nejauki pauzė.*

**Marie** – Dar ne... (*Ryžtasi*) Atsiprašau, o jūsų pavardė Mariel, ar Ariel...?

**Pierre** – Kaip skalbimo milteliai...

**Jacques** – Mariel.

**Marie** – Uf! O mes bijojome, kad jūs žydai!

*Svečiai sutrinka. Marie suakmenėja supratusi, ką pasakė, ir skubiai taisosi.*

**Marie** – Atleiskite, tiesiog vakarienei paruošiau kiaulieną su slyvomis... Bet galime prisitaikyti. Šaldiklio dugne turbūt yra kokia kišo loreno porcija... Viskas paprastai, namiškai...

**Pierre** – Arba galime vakarienę perkelti kitam kartui...

*Marie perveria jį žvilgsniu.*

**Céline** – O ne, nieko nekeiskite dėl mūsų. Kiauliena puikiai tiks...

**Jacques** (*rimtu veidu*) – O slyvos... košerinės? (*Marie sutrinka.*) Juokauju... Svarbu tik, kad be kauliukų! Aš visada taip sakau – dėl dantų. O jūsų pavardė, priminkite, Curry?

**Marie** – Safran...

**Jacques** – Gaila... Nes Pierre ir Marie... (*Kiti nesupranta.*) Pierre'as ir Marie Curie! Na, suprantat...

*Net Céline mano, kad vyro juokelis kiek sunkokas.*

**Marie** (*prisiversdama šypsotis*) – Smagu, kad turite humoro jausmą... O šiaip, žydai ar musulmonai, juk...

**Pierre** – Taip, galėjo būti ir blogiau! Galėjote būti odontologas arba informatikė...

*Vėl nejauki tyla.*

**Marie** – Gal išgersime aperityvo...?

*Tamsa.*

## 2 veiksmas

*Abi poros geria aperityvą. Pierre'as ir Marie jau akivaizdžiai nuobodžiauja, bet stengiasi mandagiai klausytis blankių Jacques'o kalbų.*

**Jacques** – Mūsų, odontologų, problema dabar ta, kad daugiau laiko pildome popierius negu gydome dantis. O dar viskas kompiuteriu... Kaip visada sakau: mane mokė valdyti gražtą, ne pelę. Gerai, kad žmona padeda – informatika jos sritis. Aš tai... O dar savarankiškai dirbančius specialistus Prancūzijoje smaugia mokesčiai ir socialinės įmokos... Beje, ar žinote šitą anekdotą? (*Pierre'as ir Marie mandagiai susidomi.*) Odontologas su žmona plaukia kruizu Ramiajame vandenyne. Laivas sudūžta ir nuskęsta...

*Marie garsiai pratrūksta dirbtiniu juoku. Kiti trys apstulbsta.*

**Jacques** – E... ne, dar ne čia juokinga... (*Marie surimtėja.*) Savaite jie dreifuoja, kol išmetami į negyvenamą salą. Žmona, aišku, panikuoja: „Mūsų niekada nerasi!“

*Marie vėl garsiai nusijuokia.*

**Jacques** – E... ne, dar ne čia... (*Marie vėl surimtėja.*) Vyras klausia: „Ar prieš išplaukdamas sumokėjai socialines įmokas?“ Žmona: „Ne.“ Vyras: „Tai nesijaudink – Prancūzijos įmokų tarnyba mus tikrai suras!“

*Jacques'as garsiai juokiasi iš savo paties anekdoto. Marie, jau kartą apsikvailinusi, nesijuokia.*

**Jacques** – Va dabar...

*Marie prisiverčia kvailokai nusišypsoti. Jacques'as išsitraukia cigarečių paketį ir pasiūlo Pierre'ui.*

**Jacques** – Cigaretę?

**Pierre** – Ačiū, nerūkau...

*Jacques'as ištiesia paketį Marie.*

**Marie** – Mečiau šįryt...

*Céline piktai dėbteli į Jacques'ą, ir šis paslepia cigaretes.*

**Jacques** – Gerai... Tada jūsų nerūkysiu. Nors vis kalbama apie cigaretes, mobilieji irgi ne į sveikatą. Šįryt „Le Parisien“ skaičiau straipsnį. Esą daugiau kaip penkiolika minučių per dieną – ir smegenų auglys garantuotas...

Marie pagriebia Pierre'o laikraštį, gulintį po žemu staliuku, ir pažvelgia į antraštę: „Mobilusis telefonas sukelia vėžį?“

**Jacques** – Geriau neviršykite savo limitų!

*Marie perveria Pierre'ą įniršusiu žvilgsniu.*

**Jacques** – Aš rūkau, bet mobiliojo neturiu!

**Marie** (*ironiškai*) – Mano vyras irgi. Jis verčiau nori, kad auglys atsirastų man...

**Jacques** – Žinote, kas mūsų darbe sunkiausia?

*Pierre'as ir Marie apsimeta svarstantys.*

**Jacques** – Nuolat plauti rankas tarp pacientų. Pažiūrėkit, kokios sausos! Galėčiau mūvėti pirštines, sakysite, bet... Odontologija labai preciziška. Ar kada bandėte įverti siūlą į adatą su bokso pirštinėmis?

**Pierre** – Niekada. Tiesą sakant, retai siuvu. Labiau mėgstu megzti.

**Jacques** – Kaip visada sakau, mes, odontologai, turime vieną pranašumą prieš psichoanalitikus: pas mane pacientas irgi ateina, atsigula, praveria burną... tik kalbėti leidžiama man!

**Céline** – Nenuobodink jų savo istorijomis...

**Marie** – O, visai nenuobodina!

**Céline** – Geriau papasakokite apie save... (*Marie*) Jūs mokytoja, tiesa?

**Marie** – Muzikos teorijos... Bet nesu tikra, ar tai daug įdomiau...

*Pierre'as žvilgsniu parodo, kad ji vėl pasakė ne tą.*

**Céline** – A, solfedžio... Jaunystėje daugiau kaip dešimt metų lankiau muzikos teoriją...

**Marie** – Grojote koku nors instrumentu?

**Céline** – Net ne... Matyt, mano tėvai manė, kad solfedžio – mirusi kalba, kaip lotynų ar senovės graikų. Kai sukako aštuoniolika, pasakiau: gana.

**Pierre** (*ironiškai*) – Na, buvote tikra maištininkė paauglė...

**Céline** – Paskui užsirašiau į pramoginių šokių kursus.

**Marie** – O, čia jau rimtas pokytis...

**Jacques** (*švelniai*) – Ten mes su Céline ir susipažinome...

**Marie** (*apsimesdama susidomėjusi*) – Tikrai?

**Jacques** – Taip, taip... Tais laikais labai gerai šokau, žinote. Ir dabar dar visai neprastai... Sakoma, kad keturiasdešimt procentų vyrų su savo būsima žmona susipažino pakvietę ją šokti. (*Pierre'ui*) Jūs savo žaviąją žmoną irgi taip suviliojote?

**Pierre** – O ne... Aš ją pirmą kartą aistringai paėmiau Paryžiaus tarpuvartėje per audrą, prieš tai pasiūlęs pasislėpti po mano skėčiu... Sakoma, taip susipažįstančių porų pasitaiko labai retai...

*Nejauki tyla.*

**Marie** – Mano vyras, žinoma, juokauja...

**Pierre** – Ji nekenčia, kai tai pasakoju...

**Marie** – Gal dar aperityvo?

**Céline** – Na... tik per pirštą...

**Pierre** – Prieš aperityvą ar... po jo?

*Marie perveria Pierre'ą žvilgsniu ir vėl pripila svečiams.*

**Céline** – Jauniausiąjį Benjaminą užrašėme į šalia esantį darželį. Nežinote, ar jis geras?

**Marie** – Nežinau, vaikų neturiu.

**Céline** – A, tiesa. Atsiprašau...

**Pierre** – Na... dėl to jūs tikrai nekalta.

*Nejauki tyla.*

**Céline** – O jūs, Pierre? Kuo užsiimate gyvenime?

**Pierre** – Aš? Niekuo...

*Kaimynai nutaiso užjaučiamas minas.*

**Céline** (*užjaučiamai*) – Bedarbis...

**Pierre** – Ne, aš nieko neprašau... Sakyčiau, esu neaktyvus darbuotojas. Žinote, tai labai sunku: atrodyti, kad dirbi, nors neturi ką veikti... Reikia būti puikiu aktoriumi.

**Céline** (*sumišusi*) – O tada... ką veikiate, kai nedirbate? Noriu pasakyti... ne darbo metu...

**Pierre** – Iš tiesų esu aktorius! Na... kartais, kai pasitaiko darbo.

**Céline** (*susidomėjusi*) – Aktorius? Aha, jūsų veidas man irgi atrode matytas... Kur vaidinate?

**Pierre** – Žiūrėte tuos begalinius dieninius serialus per televiziją?

**Jacques** – Kartais! Kaip tik mano pietų miego metas...

**Pierre** – Tada turbūt matėte prieš juos rodomą laidojimo draudimo reklamą?

*Jacques'as nelabai prisimena.*

**Pierre** – Na, juk žinote! Tarp reklamos apie klausos aparatus ir tos, kur reklamuoja kėdes-keltuvus laiptams.

**Jacques** – Na... galbūt...

**Pierre** – Tai va, tas vyras karste – aš.

**Jacques** – Negali būti...?

**Pierre** – Toks... yrantis vaidmuo.

*Marie piktai pažvelgia į Pierre'ą.*

**Céline** – O be to, turite kitų projektų?

*Suskamba durų skambutis.*

**Jacques** – Dar laukiate svečių?

**Marie** – Ne, ne... Daugiau nieko...

*Pierre'as nueina atidaryti.*

**Pierre** (*už scenos*) – Jau...? Gerai, atsiprašau, tuoj grįšiu...

*Pierre'as grįžta su krūva paštininko kalendorių.*

**Pierre** – Paštininkas. Atėjo dėl tradicinių metų pabaigos arbatpinigių ir siūlo kalendorius...

**Jacques** – Jau dabar? Šiomet anksti... Jūs tikri, kad tai tikras paštininkas?

**Pierre** – Na, žmogus su pašto uniforma, labai panašus į tą, kuris kasdien atneša man laiškus...

**Jacques** – A...

**Pierre** – Jacques'ai, gal turite dešimties eurų kupiūrą? Visai neturiu smulkių... Tuoj grąžinsiu.

*Jacques'as nenoriai rausiasi kišenėse.*

**Jacques** – Gaila, paskutinį penkių eurų banknotą atidaviau už putojantį vyną. Turiu dviejų eurų monetą, jei tinka...

**Pierre** – Tada atiduosiu jam jūsų atneštą butelį... Nieko prieš?

**Jacques** – Ne... ką jūs...

*Pierre'as paduoda Jacques'ui krūvą kalendorių.*

**Pierre** – Tada bent išsirinkite vieną...

*Kol Pierre'as eina į šaldytuvą paaimti butelio, Jacques'as užsideda skaitymo akinius ir perdėtai rimtai apžiūrinėja kalendorius.*

**Jacques** – Imu šitą su trimis kačiukais... Mieli, tiesa, Céline?

*Pierre'as grįžta su putojančio vyno buteliu.*

**Pierre** – Kalendorių galėsite pasilikti... Kadangi paštininkas išsineš jūsų butelį...

**Jacques** – Ačiū...

*Pierre'as išeina su likusiais kalendoriais ir buteliu.*

**Pierre** (*už scenos*) – Štai, gerai atšaldytas... Na, linksmų Kalėdų tada...

*Pierre'as grįžta.*

**Céline** – Linksmų Kalėdų... spalio viduryje. Drąsūs tie paštininkai...

**Pierre** – Turbūt klimato kaita... Metų laikai susimaišė. Net paštininkai nebežino, kada kas...

**Marie** – Gal eisiu pažiūrėti, kaip mano kiauliena su slyvomis. Vėl atrodo, kad dujomis kvepia...

**Jacques** (*atsistodamas*) – Aš tuo pačiu užsiksiu namo pažiūrėti, ar su vaikais viskas gerai. Kol dar nesėdome prie stalo...

**Marie** – Žinoma...

**Jacques** – Nesivarginkite, kelią žinau.

**Céline** (*irgi stodamasi*) – Gal pasakytumėte, kur nusiplauti rankas? Nuo žemės riešutų jos visada riebaluotos...

**Marie** – Žinoma. Koridoriaus gale, priešais...

*Jacques'as ir Céline išeina.*

**Marie** – Kam reikėjo jiems pasakoti, kad laidojimo draudimo reklamoje vaidinai lavoną? (*Pašaipiai pamėgdžioja Pierre'ą*) „Yrantis vaidmuo“...

**Pierre** – Norėjau bent kiek pagyvinti vakarą, nes čia, atvirai sakant, mirtina nuobodybė. O mes dar tik prie aperityvo... Iki deserto taip neištversiu.

**Marie** – Tiesa, jie ne itin įdomūs, bet...

**Pierre** – Reikia ką nors sugalvoti, kad jie pabėgtų.

**Marie** – Dabar per vėlu juos išprašyti. Tiesiog daugiau nekviesime.

**Pierre** – Palauk, kitą kartą jie pakvies mus. Pamatysi... Negi manai taip lengvai išsisuksi? Tu užvedei pragaro mechanizmą ir pati dar nesupranti...

**Marie** – Neperdėk... Gerai, bandysiu greičiau patiekti vakarienę. O tu atidaryk vyną.

**Pierre** – Bent jau atsikračiau jo putojančio vyno. Nuo jo man pilvą pučia...

*Marie nueina į virtuvę. Pierre'as paima vyno butelį. Grįžta Céline.*

**Céline** – Labai malonu, kad pakvietėte mus susipažinti... Seniai seniai, dar mokyklos laikais, gyvenau šiame Paryžiaus rajone, bet dabar čia nieko nebepažįstu... O kaimynai juk gali vieni kitiems padėti...

**Pierre** – Taip sako ir mano žmona... (*Jam kyla mintis.*) Tiesą sakant, džiaugiuosi, kad tai pasakėte. Nes norėjau jūsų kai ko paprašyti.

*Pierre'as paduoda jai butelį.*

**Pierre** – Gal atidarytumėte? Nežinau, ar dar turiu jėgų...

*Céline, suintriguota, gana nerangiai mėgina ištraukti kamštį.*

**Pierre** – Nenorėjau sugadinti vakaro, bet... sergu vėžiu.

*Iš netikėtumo Céline vienu trūktelėjimu išrauna kamštį. Pierre'as paima butelį ir pildamas vyną tęsia.*

**Pierre** – Ką tik sužinojau, kad turiu auglį... Matyt, viršijau leistiną normą...

**Céline** – Kokią normą?

**Pierre** – Mobiliojo telefono... spinduliuotė, žinote. Turbūt modelis buvo senas...

**Céline** (*užjaučiamai*) – Smegenyse...?

**Pierre** – Blogiau...

*Céline žiūri į jį bandydama įsivaizduoti, kas galėtų būti blogiau.*

**Pierre** – Sėklidėse...

**Céline** (*pasibaisėjusi*) – Ne...!

**Pierre** – Laisvų rankų įranga saugo galvą, bet tik perkelia problemą kitur...

**Céline** – Man labai gaila...

**Pierre** (*pakeldamas taurę*) – Na, į sveikatą... Neleisime vynui sugesti.

*Jie susidaužia taurėmis slogioje atmosferoje.*

**Céline** – Bet dabar juk yra gydymas...

**Pierre** – Taip... Tiesą sakant, chirurgas svarsto transplantaciją... (*Pauzė*) Todėl ir paprašiau žmonos pakviesti jus... ir jūsų vyrą.

*Céline apstulbusi.*

**Pierre** – Dar vyno?

*Céline, kuriai akivaizdžiai reikia ko nors stiprinančio, neprieštarauja. Jis pripila didelę taurę, o ji išgeria vienu mauku.*

**Céline** – Visai geras, ar ne?

**Pierre** – Imkite riešutų...

*Céline pasivaišina.*

**Pierre** – Taigi... man reikėtų donoro...

**Céline** – Donoro...?

*Pierre'as priartėja ir uždeda jai rankas ant pečių.*

**Pierre** – Žinote, visiškai normalu gyventi su viena sėklide... Operacija nesudėtinga, o po savaitės apie ją jau nebegalvojate. Rando beveik nesimato...

**Céline** (*sutrikusi*) – Na... reikėtų pasikalbėti su vyru... Nežinau, ar...

*Grįžta Marie ir pamato juos dviprasmiškoje padėtyje.*

**Céline** (*sumišusi*) – Eisiu pažiūrėti, kaip Jacques'ui sekasi su vaikais... Žinote, kokie tie vyrai...

*Ji skubiai išeina.*

**Marie** – Na štai... Panašu, kad vis dėlto susidraugavote.

**Pierre** – Liaukis, tai košmaras. Reikia rasti būdą jų atsikratyti...

**Marie** – Ką siūlai? Neišmesim jų už durų – patys pakvietėm!

**Pierre** – Mes...

**Marie** – Gerai, prisidirbau, bet ką jau... Kai vynas atkimštas... Velnias, pamiršau duoną...

Prieš grįždama į virtuvę Marie žvilgteli į receptą moterų žurnale.

**Marie** (*nusivylusi*) – Gyvai atrodo ne taip gražiai kaip nuotraukoje...

**Pierre** – Jei manai, kad visos moterys gatvėje atrodo kaip modeliai žurnaluose, nematau priežasties, kodėl tavo kiauliena su slyvomis turėtų atrodyti kaip nuotraukoje.

*Marie gūžteli pečiais ir nusiminusi eina į virtuvę, bet prieš dingdama atsisuka į Pierre'ą.*

**Marie** – Vis tiek pabandyk būti su jais bent truputį malonus...

**Pierre** – Kad dar labiau priliptų?

**Marie** – Jie gali būti mūsų kaimynai dvidešimt metų. Būtų kvaila susipykti pirmą vakarą...

**Pierre** – Geriausias būdas gerai sutarti su kaimynais – niekada su jais nekalbėti.

*Marie ruošiasi grįžti į virtuvę.*

**Marie** – Beje, katino nematei?

**Pierre** (*sumišęs*) – Nuo ryto ne...

**Marie** – Tikiuosi, tavo kambarinis augalas nebuvo nuodingas.

*Marie išeina. Grįžta Jacques'as.*

**Jacques** – Céline migdo jauniausiąjį ir tuoj grįš. Kiti du žiūri televizorių...

**Pierre** – „Strip Poker“...?

**Jacques** – Seną prancūzų komediją „Rabbi Jacob“... Mano mėgstamiausia... Mmm... Kaip skaniai kvepia! (*Uždeda ranką Pierre'ui ant peties.*) Jaučiu, mes puikiai sutarsime... O vakarienės pas kaimynus geriausia tai, kad po jos nereikia važiuoti. Galima neskubėti... ir policija neprivers pūsti į alkotesterį!

**Pierre** – Sakykite, Jacques'ai... Galiu jus vadinti Jacques'u?

**Jacques** – Žinoma, Pierre. Juk kaimynai...

**Pierre** – Jūs man toks simpatiškas. Norėjau jums kai ką pasiūlyti. Na, mudu su žmona...

**Jacques** (*susidomėjęs*) – Taip?

**Pierre** – Ar esate girdėję apie... partnerių apsikeitimą?

**Jacques** (*apstulbęs*) – Šį tą...

**Pierre** – Tai va, mudu su žmona... Na, tik jei norėtumėte... Jokios prievolės. Paprastai tai vyksta tarp deserto ir kavos... Jei jūsų nedomina, tiesiog išeisite prie sūrio. Mes su žmona suprasime...

*Jacques'as lieka be žado. Grįžta Céline.*

**Céline** – Štai ir viskas! Dabar galėsime ramiai praleisti vakarą keturiose...

*Céline pastebi Jacques'o sutrikimą.*

**Céline** – Kas tau?

**Jacques** – Nieko, nieko... Kalbėjome apie... laisvuosius mainus. Globalizaciją, gamybos perkėlimą ir panašiai... Ar žinojote, kad mano žmona irgi didelė laisvųjų... apsikeitimų šalininkė?

**Céline** (*taisydama, sumišusi*) – Laisvosios prekybos...

*Marie iš virtuvės atneša kiaulieną su slyvomis.*

**Marie** – Na, jei nieko prieš kiaulieną, galime sėsti prie stalo...

*Visi susėda nejaukioje tyloje.*

**Marie** – Céline, pasodinsiu jus šalia savo vyro...?

*Céline atsisėda, Jacques'ui neramiai stebint. Marie pradeda dėti maistą.*

**Céline** – O, atrodo tikrai gardžiai...

*Marie ruošiasi įdėti Pierre'ui.*

**Pierre** – Ne, ačiū...

**Marie** – Nenori valgyti?

**Pierre** – Nelabai... Be to, mėsa man visada šiek tiek šlykšti. O jums? (*Jacques'as ir Céline apstulbę žiūri.*) Žinote, genetiškai kiaulė yra vienas artimiausių žmogui gyvūnų. Žmogų nuo kiaulės skiria tik keli genai. Ir net ne visada...

*Po tokios įžangos svečiai valgo gerokai mažiau apetitingai. Marie pakeičia temą.*

**Marie** – O jūs, Céline? Dar nepasakėte, kuo dirbate...

**Céline** – Visada kiek dvejoju apie tai kalbėdama... Šiais laikais tai ne itin mėgstama profesija...

**Pierre** – Striptizo šokėja... ar automobilių meistrė?

**Céline** – Blogiau... Esu... (*Iškilmingai*) „Cost Killer“.

*Pierre'as ir Marie nesupranta.*

**Jacques** – Kaštų mažintoja, jei prancūziškai paprasčiau. Arba galvų kapotoja, jeigu norite...

**Marie** – Ir ką tiksliai darote?

**Céline** – Įmonės, kurioms sunku, kviečia mane kaip konsultantę. Nukerpu nudžiūvusias šakas, kad jauni ūgliai galėtų laisvai augti...

**Jacques** – Kaip visada sakau, kaštų mažintoja – beveik priešingybė galvų medžiotojui. Mano žmona galvų neieško – ji jas nukerta!

**Marie** – Skamba įdomiai...

**Jacques** – Mano žmona – savotiškas liberaliosios revoliucijos Robespierre'as. Tikra laisvųjų... apsikeitimų pasionarija.

**Céline** (*taisydama*) – Laisvosios prekybos...

**Jacques** – Taip, taip, žinoma...

**Marie** – O kieno kaklams pastaruoju metu taikote savo grandininį pjūklą?

**Céline** – Iki šiol dažniausiai kviesdavo privačios įmonės. Bet dabar vis dažniau kreipiasi ir viešasis sektorius. Beje, ką tik gavau naują užduotį...

**Marie** – Tik nesakykite, kad imsitės Prancūzijos švietimo sistemos... Muzikos teorijos mokytojus turbūt pirmus nuvestų prie giljotinos...

**Céline** – Nesijuokite, ir iki to prieis. Bet šįkart turiu išskrosti kitą valstybinį milžiną.

**Marie** – Tik ne Prancūzijos socialinio draudimo sistemą?

**Céline** – Nacionalinę biblioteką.

**Pierre** (*užspringdamas*) – Nacionalinę biblioteką...!

**Céline** – Žinoma, tai lieka tarp mūsų. Pradedu rytoj, ir kol kas niekas nežino. Atrinksiu darbuotojus ir paliksiu tik produktyviausius... Kitus pakeis kompiuteriai.

**Jacques** – Mano žmona – tikra žudikė. Darbe ją pravardžiuoja Osama. Kai ji baigs su Nacionaline biblioteka, garantuoju, bent dviejų bokštų neliks...

*Marie lieka be žado, Pierre'as vos nenualpsta.*

**Céline** – Bet aš jus turbūt nuobodinu... Kiauliena su slyvomis tikrai puiki. Duosite receptą?

*Jacques'as atsistoja.*

**Jacques** – Atsiprašau... Prieš tęsiant eisiu į tualetą. Matyt, slyvos...

**Céline** – O aš užsuksiu pažiūrėti, ar vaikai per mokamą televiziją nežiūri ko nors nepadoraus. Mes kanalo neužsisakę, bet ir užkoduotas vaizdas kartais daug pasako...

*Jacques'as ir Céline išeina.*

**Pierre** (*panikuodamas*) – Viskas. Būsiu pirmas išvežtas į giljotiną...

**Marie** – Reikėjo nesigirti, kad tau moka už nieko neveikimą... (*Pamėgdžioja jį*) „Reikia būti labai geru aktoriumi...“

**Pierre** – Iš kur galėjau žinoti, kad ji profesionali galvų kapotoja? Atrodė visai nepavojinga... Ir primenu: tu ją pakviete! Jei būtum pasakiusi, kad vakarienės ateina ponis Pol Pot, būčiau pasiruošęs...

**Marie** – Dabar nelabai įsivaizduoju, kaip išsisukti...

**Pierre** – Ypač kai jos vyrui desertui pasiūliau apsikeisti partneriais...

**Marie** – Ką?

**Pierre** – Norėjau, kad jie greičiau pabėgtų...

**Marie** (*įsižeidusi*) – Labai malonu... Dabar ji manys, kad esi ne tik parazitas, bet ir seksualinis iškrypėlis. O jeigu jie būtų sutikę?

**Pierre** – Pasiūliau tik jos vyrui... Beje, jis dar nepasakė „ne“. O dabar mums kaip tik reikia padaryti viską, kad jie liktų ir galėtume pataisyti padėtį...

*Marie, ant nervų krizės ribos, užsidega cigaretę.*

**Marie** – Matyt, šiandien nebuvo tinkama diena mesti. (*Su malonumu įtraukia dūmą.*) Ak, kaip gera...

*Pierre'as sutrikęs į ją žiūri, paskui susiima.*

**Pierre** – Klausyk, šiame taške matau tik vieną išeitį...

**Marie** – Dujos, kaip kaimynams priešais?

**Pierre** – Ji dar nežino, kad dirbu Nacionalinėje bibliotekoje. Turime per likusį vakarą rasti kuo ją sukompromituoti...

**Marie** – Ir kaip? Tik nesakyk, kad turėsiu priimti tavo nepadorų pasiūlymą jos vyrui vien tam, kad paskui galėtume juos šantažuoti ir išsaugoti tavo darbą?

**Pierre** – Na, jei galima, apsieikime be to... Pirmiausia galime ją šiek tiek pagirdyti. Tokia šventuolė tikrai turi ką slėpti.

**Marie** – Pagirdyti? Manai, to pakaks, kad ji užliptų ant stalo ir viešai išpažintų nuodėmes kaip per Kultūrinę revoliuciją? Nežinau, kaip kitaip priversti ją kalbėti, nebent įkišti galvą į orkaitę... Reikėtų man ją nusiųsti į virtuvę, o tu tuo metu neutralizuotum jos vyrą...

**Pierre** – Vieša išpažintis... Turiu idėją.

**Marie** – Kokią?

**Pierre** – „Strip Poker“!

**Marie** – Nori jiems pasiūlyti striptizo pokerį?

**Pierre** – Ne, „Strip Poker“, tą realybės šou! Kai ji gerai įkauš, pasiūlysimė pažaisti pagal laidos taisykles.

**Marie** – Kokias?

**Pierre** – Pralaimėjęs turi atsakyti į nepatogų klausimą. Toks tiesos žaidimas. Ji kovotoja – po kelių taurių tikrai sutiks...

**Marie** – Tik aš pokerį žaidžiu nelabai...

**Pierre** – Turi ką slėpti?

**Marie** – Ne itin, bet...

**Pierre** – Tai ko bijai?

*Grįžta Jacques'as ir Céline.*

**Jacques** – O, dabar jau geriau!

**Marie** – Na, galime pereiti prie deserto...

**Jacques** (*sumišęs*) – Jau vėlu, ar ne? Gal nebeturėtume jūsų ilgiau trukdyti...

**Céline** – Jacques'ai, juk neišeisime kaip vagys...

**Pierre** – Jūs visai netrukdate! Paskui dar pažaisime stalo žaidimą... Mėgstate stalo žaidimus?

**Céline** – Štai pataikėte į mano silpnybę! Labai mėgstu žaisti... Tiesa, Jacques'ai?

*Tamsa.*

### 3 veiksmas

*Prirūkyto pokerio kambario atmosfera. Visi keturi sėdi prie stalo, cigaretės burnose, kiek apsileidę. Stalą, kaip filmuose, apšviečia viena lempa. Jacques'as ir Céline susižavėję stebi, kaip Marie profesionaliai maišo kortas tarsi kazino krupjė.*

**Pierre** – Taigi, viskas aišku? Po kiekvienos partijos tas, kuris turi daugiausia sagų, gali užduoti klausimą tam, kuris turi mažiausiai...

*Kiti linkteli.*

**Jacques** – Tik svarbu, kad tai nebūtų sagos, laikančios kelnės. Išskyrus tai, kas po jomis, aš neturiu ko slėpti.

**Pierre** – Visi turime ką slėpti... Jei gerai paieškotume. Tereikia užduoti tinkamą klausimą...

*Atmosfera sunkėja. Visi keturi stato sagas. Jacques'as perkelia kortas. Marie dalija.*

**Pierre** – Dar truputį digestyvo?

**Céline** – Na, kartais galima sau leisti...

**Jacques** – Gal nelabai protinga? Dabar juk net šeimininką gali patraukti atsakomybėn, jei išleidžia visiškai girtus svečius vairuoti...

**Pierre** – Pats sakėte: jums niekur važiuoti nereikia. Gyvenate priešais...

**Jacques** – Šalia...

**Pierre** – Taigi net gatvės pereiti nereikia ir niekas jūsų nepartrenks. O jei norite, galite ir čia permiegoti...

*Jacques'as sutrinka.*

**Céline** (vienienu mauku išgerdama taurę) – O... tikrai jaučiasi kriaušė!

*Jacques'o šypsena sustingsta. Marie baigia dalyti. Visi pažiūri į kortas ir vieni į kitus.*

**Pierre** – Dvi kortas...

*Marie paduoda jam dvi.*

**Céline** – Tris...

**Jacques** – Vieną...

**Marie** – Man nereikia.

*Jie vėl pažiūri į kortas ir į vieni kitus. Kalba paeiliui.*

**Pierre** – Pasuoju...

**Jacques** – Aš irgi...

**Céline** – Keliau dviem.

**Marie** – Atsakau.

*Céline su vaikišku susijaudinimu atverčia kortas.*

**Céline** – Keturi tūzai! Kas geriau?

**Marie** (*pralaimėjusi*) – Trys valetai...

*Céline susirenka banką. Visi suskaičiuoja likusias sagas.*

**Céline** – Dabar mano klausimas...

*Kiti nejaukiai skaičiuoja sagas. Mažiausiai jų turi Marie.*

**Céline** – Vadinasi, Marie!

*Pierre'as ir Jacques'as su palengvėjimu atsikvepia.*

**Céline** – Turite pasakyti tiesą...

**Marie** (*neramiai*) – Klauskite...

**Céline** – Ar kada nors esate ką nors pavogusi parduotuvėje?

*Marie beveik palengvėja.*

**Marie** – Taip... Kartą... palapinę.

**Jacques** – Palapinę? Visą? Su kuo nors viduje?

**Marie** – Ne! Tiesiog palapinę!

**Céline** – Gal kokio benamio...?

**Marie** – Kempingo palapinę!

**Jacques** – Na... nebūčiau sugalvojęs vogti tokio daikto. Nelabai nepastebimas, tiesa?

**Céline** – Palapinę...? Iš būtinybės? Neturėjote kur miegoti?

**Marie** – Norėjau važiuoti stovyklauti! Buvau prekybos centre. Priėjau prie kasos sumokėti, bet pasakė, kad tai ne ta kasa. Nuėjau kiek toliau ir tik tada supratau, kad nė nepastebėjusi jau praėjau apsaugos vartelius. O kai jau buvau lauke...

**Pierre** – Tai nebuvo tikra vagystė. Juk neketinai vogti palapinės...

**Marie** – Tiesiog nebegrįžau sumokėti. Bijoju, kad grįžtant varteliai ims pypsėti. Būtų buvę kvaila būti sulaikytai mėginant grąžinti į parduotuvę palapinę, kurią ką tik netyčia pavogiau... Įsivaizduojate, kaip tai aiškinčiau apsauginiams? Jie paprastai nepasižymi lakia vaizduote...

*Kiti apstulbę įsivaizduoja sceną.*

**Céline** – Tikrai vienintelis kartas?

**Marie** – Taip...

**Céline** – Vadinasi, esate gana sąžininga moteris.

**Marie** – Žinote, dauguma žmonių sąžiningi tik todėl, kad neturi drąsos būti nesąžiningi... Man rizika visada atrodė per didelė, palyginti su galimu malonumu.

**Jacques** (*jau gerokai įkaušęs*) – Pavyzdžiui, apgauti vyrą?

**Marie** – Čia jau kitas klausimas...

**Jacques** – Gerai...

*Prasideda nauja partija. Viskas kartoja. Stato. Šikart dalija Pierre'as.*

**Céline** – Vieną kortą...

**Jacques** – Man nereikia.

**Marie** – Man irgi.

**Pierre** – Dvi kortas...

*Vėl statoma.*

**Céline** – Atsakau...

**Jacques** – Keliu vienu...

**Marie** – Pasuoju...

**Pierre** – Atsakau.

*Jie atverčia kortas.*

**Pierre** (*triumfuodamas*) – Pilnas namas!

**Jacques** – Spalva!

*Pierre'o šypsena sustingsta. Marie pašaipiai į jį žvilgteli.*

**Marie** – Na... puiki pradžia.

*Jacques'as susirenka banką.*

**Jacques** – Mano eilė klausti...

*Kiti trys įsitempę skaičiuoja sagas.*

**Jacques** – Pierre'o...

*Pierre'as susitaikęs su likimu.*

**Jacques** – Ar kada nors norėjote ką nors nužudyti?

**Pierre** – Iki šio vakaro, turite omeny?

**Jacques** – Žinoma, taip, kad būtumėte bent pradėję veikti.

**Céline** – Kitaip nesiskaito.

**Jacques** – Jei uždarytume visus vyrus, kurie bent kartą per savaitę nori nužudyti savo žmoną, kalėjimuose apskritai neliktų vietos...

*Žmona perveria jį žudikišku žvilgsniu. Pierre'as mėgina prisiminti.*

**Pierre** – Ne, nieko... (*Nusijuokia*) A, tiesa... Tai nebuvo suplanuota, bet... Dar mokykloje buvo viena stambi mergaitė su akiniais, kurią nuolat erzinome. Kartą baseine įmetėme jos akinius į gilųjį galą. Ji nemokėjo plaukti. Bet panikoje tai pamiršo ir šoko į vandenį akinių pasiimti. Mes kvatojome kaip bepročiai. Aišku, po kokių penkių minučių, kai ji vis dar neišnėrė, galiausiai pakvietėme gelbėtoją... Kiek tada juokėmės... Net nepamenu, kaip ji vadinosi, vargšė...

**Céline** – Céline Robert...

**Pierre** (*sustingęs*) – A... gal ir taip...

**Céline** – Ta stora akiniuota mergaitė buvau aš.

**Pierre** – Negali būti...!?

**Céline** – Žinojau, kad jūsų veidas man kažkur matytas...

*Jacques'as įsiterpia bandydamas išsklaidyti įtampą.*

**Jacques** – Na... dar vieną?

*Kita partija. Be entuziazmo ir slogioje tyloje. Dalija Céline.*

**Jacques** – Pasuoju.

**Marie** – Man nereikia...

**Pierre** – Aš irgi pasuoju.

**Céline** – Kelio dešimčia...

**Marie** – Atsakau. Ir dar kelio dvidešimčia...

**Céline** (*statydama*) – Atsakau.

*Céline ir Marie atverčia kortas. Marie patenkinta, Céline nusiminusi.*

**Marie** – O, šįkart klausiu aš... Céline...

*Céline sunerimsta.*

**Marie** – Ar kada nors padarėte labai rimtą profesinę klaidą, apie kurią niekam neprisipažinote?

*Céline labai nejauku. Ji prieina prie scenos priekio lyg ketindama išpažinti nuodėmę, bet užuot kalbėjusi nusivelka viršutinį drabužį.*

*Tamsa.*

*Šviesa vėl užsidega. Céline vis dar scenos priekyje, akivaizdu, kad ji vėl pralaimėjo.*

**Marie** – Pakartosiu klausimą... Ar esate padariusi labai rimtą profesinę klaidą...?

*Céline jau ruošiasi nusivilkti ir apatinę drabužių dalį, bet persigalvoja ir kalba beveik negirdimai.*

**Céline** (*labai tyliai*) – Taip...

**Marie** – Atsiprašau?

**Céline** – Taip!

**Marie** – Kokią?

**Céline** – Na... Tai liks tarp mūsų, tiesa? Pažadate?

*Pierre'as ir Marie veidmainiškai linkteli.*

**Pierre** – Įsivaizduokite, kad esate bažnyčioje, o mes – jūsų nuodėmklausiai...

*Prirūkytas pokerio stalas visiškai neprimena tokios scenos.*

**Jacques (linksmai)** – Bažnyčioje...?

**Marie** – Arba sinagogoje, jei jums mieliau.

**Céline** – Sinagogose būna klausyklos?

**Pierre (nekantraudamas)** – Nežinau... Įsivaizduokite, kad esate realybės šou studijoje.

**Céline** – Gerai... Tai buvo maždaug prieš pusmetį. Per vieną auditą pasirūpinau, kad būtų atleistas vienas vadovas ir jo partnerė, abu dirbo toje pačioje įmonėje. Buvau įsitikinusi, kad jie vagia iš kasos. Vyras to neatlaikė. Įmonėje buvo išdirbęs dvidešimt metų. Jis nusizudė. Kartu su žmona...

*Pierre'as ir Marie susižvalgo patenkinti: dabar jie turi kuo Céline kompromituoti.*

**Céline** – Atsuko dujas...

**Pierre (apstulbęs)** – Kaimynai priešais...!

**Céline** – Atsiprašau?

**Pierre** – Nieko...

**Céline** – Tik po laidotuvių supratau, kad jie buvo nekalti... Aš tiesiog padariau aritmetinę klaidą. Niekam nieko nepasakiau. Nieko nepadariau, kad jų vardas būtų apgintas... Man buvo per daug gėda... (*Apsiverkia*) Paprastai niekada neklystu skaičiuodama...

*Jacques'as ją ramina.*

**Jacques (Pierre'ui ir Marie)** – Ji vis dar labai jaudinasi, kai apie tai kalbame... (*Guosdamas žmoną*) Nori grįžti namo, brangioji?

*Pierre'as ir Marie reikšmingai susižvalgo.*

**Marie** – Gal jau gana...

**Céline (susiimdama)** – Ne, ne, nenoriu sugadinti jums vakaro... Viskas gerai. Ir juk pokerio partijos taip nenutruoksi... (*Grėsmingai*) Dar ne visi prabilo...

*Céline vienu mauku išgeria taurę, kad paskandintų sąžinės graužatį.*

**Pierre** – Gerai...

*Jacques'as dalija kortas. Jie vėl tyliai žaidžia. Atmosfera vis sunkesnė.*

**Marie** – Vieną kortą...

**Pierre** – Man nereikia...

**Céline** – Atsakau...

**Jacques** – Atsakau.

*Jie atverčia kortas.*

**Céline** – Turiu porą...

**Jacques** – Trys vienodos...

**Marie** – Keturios damos...

**Pierre** (*triumfuodamas*) – Keturi karaliai!

*Kiti sutrinka.*

**Pierre** – Jacques'ai...

*Jacques'o veidas sustingsta.*

**Pierre** – Ar žinote, kas nutiko katinui, kurį šįryt mačiau mūsų namo šiukšlių konteineryje...?

*Marie apstulbusi. Jacques'as ir Céline susigėsta.*

**Pierre** – Turite pasakyti tiesą...

*Jacques'as prieina prie scenos priekio lyg ketindamas prisipažinti, bet vietoj to nusimauna kelnes ir lieka su apatiniais.*

*Tamsa.*

*Šviesa vėl užsidega. Jacques'as tebėra scenos priekyje. Akivaizdu, kad jis vėl pralaimėjo.*

**Pierre** – Na, kas nutiko katinui?

*Jacques'as jau ruošiasi nusimauti apatinius, bet vietoj jo atsako Céline.*

**Céline** – Jis jau buvo suėdęs tris mano balkono gėles... Todėl ketvirtą iš vakaro palaisčiau arsenu.

*Marie pravirksta.*

**Pierre** – O Dieve... vargšas katinėlis mirė...

*Nejauki tyla.*

**Jacques** (*bandydamas praskaidrinti atmosferą*) – Gal dar vieną? Kad atsiloščiau...

**Céline** – Gerai, bet po to visi einam miegoti.

*Kiti trumpam sutrinka nežinodami, kaip suprasti paskutinę jos frazę.*

*Nauja partija. Marie vėl dalija. Statymai. Veidai vis labiau įsitempę.*

**Pierre** – Viena.

**Céline** – Viena.

**Jacques** – Man nereikia.

**Marie** – Viena.

*Jacques'as pastato visas savo sagas.*

**Jacques** – Viską!

**Marie** – Pasuoju...

**Pierre** – Pasuoju...

**Céline** – Aš irgi...

*Jacques'as susirenka banką. Jo veidas nušvinta. Marie su siaubu pamato, kad mažiausiai sagų liko jai.*

**Jacques** – Mano eilė klausti...

**Marie** (*panikuodama*) – Jūs net neparodėte savo kortų!

**Jacques** – Neprivalau! Jūs visi pasitraukėte!

*Jis po vieną nužvelgia kitus tris, ilgindamas įtampą.*

**Jacques** – Mažiausiai sagų turi Marie... Taigi klausiu...

*Marie nejauku.*

**Jacques** (*negailestingai*) – Ar kada nors buvote neištikima savo vyrui?

*Marie netenka žado. Pierre'as sunerimęs žiūri į ją.*

**Céline** – Mes visi žaidėme pagal taisykles. Turite pasakyti tiesą...

*Marie savo ruožtu prieina prie scenos priekio ir nusivelka viršutinį drabužį.*

*Tamsa.*

*Šviesa.*

**Jacques** (*negailestingai*) – Ar kada nors buvote neištikima savo vyrui?

*Marie, vis labiau susigėdusi, nusivelka apatinę drabužių dalį ir lieka su apatiniu kombinezonu.*

*Tamsa.*

*Šviesa.*

**Jacques** (*negailestingai*) – Ar kada nors buvote neištikima savo vyrui?

*Marie jau ruošiasi nusivilkti ir kombinezoną, bet pasirenka kalbėti.*

**Marie** – Vieną kartą... Tik vieną mažą kartelį... Tai buvo... klaida.

*Pierre'as sugniuždytas.*

**Céline** (*žiauriai*) – Klaida? Kaip su palapine?

**Marie** – Galima sakyti...

**Jacques** – Vis dėlto vyro nesumaišysi taip lengvai kaip telefono numerio.

**Céline** – Ir net surinkęs ne tą numerį dar gali laiku padėti ragelį, kol pokalbis neprasidėjo...

**Marie** – Tarkim, nesusipratau jam padėti ragelio, kol dar buvo laikas... Telefonu mėgstu paplepėti...

**Céline** – Ar iki šio vakaro buvote tai pasakiusi savo vyrui?

**Marie** – Ne...

**Céline** – Kodėl?

**Marie** – Jau buvau praėjusi apsaugos vartelius nesukėlusi aliarmo... ir nebeturėjau drąsos grįžti atgal susimokėti.

*Nejauki tyla. Pierre'as ir Marie vengia vienas kito žvilgsnio.*

**Jacques** – Na... gal mums jau metas...

**Pierre** (*Jacques'ui*) – Blefavote?

*Jacques'as patenkintas parodo kortas.*

**Jacques** – Turėjau tik mažą porą...

*Céline ir Jacques'as atsistoja ir ruošiasi eiti.*

**Jacques** (*Pierre'ui*) – Aš irgi norėčiau užduoti jums paskutinį klausimą...

**Pierre** – Partija baigta.

**Jacques** – Aš parodžiau savo porą...

**Pierre** – Na gerai, klausykite...

**Jacques** – Jūs tikrai aktorius?

**Pierre** – Ne, bet rašau pjeses. Darbo valandomis... Nacionalinėje bibliotekoje.

**Céline** – Suprantu... Galiu tikėtis jūsų diskretiškumo?

**Pierre** – Dėl kaimynų priešais...? Jei savo ataskaitoje parašysite, kad esu pats produktyviausias bibliotekos darbuotojas ir jokių būdu negaliu būti pakeistas kompiuteriu...

*Céline supranta užuominą.*

**Céline** – Leisite nueiti į virtuvę atsigerti vandens? Pasidarė silpna...

**Marie** – Žinoma...

*Céline nueina virtuvės link.*

**Jacques** – Kitą kartą mes jus pakviesime... Kad būtų ramiau, pažaisime „Scrabble“...

*Céline grįžta.*

**Jacques** – Iki greito?

**Pierre** (*Céline*) – Iki rytojaus...?

*Kaimynai išeina. Pierre'as ir Marie vos drįsta pažvelgti vienas į kitą. Suskamba Marie mobilusis.*

**Pierre** – Neatsiliepsi?

**Marie** – Net nežinau, tau ar man skambina. Išdalinau mano numerį visiems savo draugams...

**Pierre** – Nes tavimi pasitikiu...

*Marie susigėsta.*

**Pierre** (*rimčiau*) – Kas buvo... tas tavo „ne tas numeris“?

**Marie** – Jérôme...

**Pierre** – Įdomu... Jo būčiau neįtaręs...

*Marie apkabina Pierre'ą, prašydama atleidimo.*

**Marie** – Tai ką, pažaidžiam tą striptizo pokerį?

**Pierre** – Viską!

*Pasigirsta gundanti muzika. Marie pradeda striptizą. Pierre'as susijaudinęs žiūri. Atsisėda patogiau ir išsitraukia didelį cigarą, ruošdamasis jį prisidegti degtuku.*

*Akimirką pasirodo juos slapta stebinčios Céline veidas – ji užsidėjusi seną Antrojo pasaulinio karo laikų dujokaukę. Tada Céline dingsta.*

*Marie staiga sustoja, muzika taip pat nutrūksta.*

**Marie** (*sunerimusi*) – Tau neatrodo, kad dujomis kvepia?

*Pierre'as abejingai gūžteli pečiais ir brūkšteli degtuką cigarui prisidegti.*

*Tamsa. Blyksnis ir sprogimo garsas.*

***Pabaiga.***

## Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

## Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

**Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.**

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

**Avinjonas – 2026 m. spalio**

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai